ПЛОВДИВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ“ – БЪЛГАРИЯ
ГОДИШНИК, ТОМ V, 2026 – ПЕДАГОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ
PAISII HILENDARSKI UNIVERSITY OF PLOVDIV – BULGARIA
ANNUAL, VOL. V, 2026 – FACULTY OF EDUCATION

DOI: 10.69085/afp20265085

ОБЩЕЖИТИЙНОТО, МИСЛЕНО В МНОЖЕСТВЕНОСТ (МУ) СТАВАЩО

Валерий Пърликов
vparlikov@uni-plovdiv.bg

Резюме: *Нормалното на съ-общаването е не нещото-казвано, а процедурността на ставането му нещо (сложимо към обитаем свят, като такова ще е за самовъзникналата му общност). Изглежда, нормата на нормалност покрива някаква съществена продъненост на смислеността, удържайки я все още ставаща – не изследва правенето (от което ще стартира действителното-ни), а нарежда ситуационността, която би му била пригодна, като така забранява неокончателността на ставащото и поема отговорност за положението на нещата като да са света ни. Така правилното правене ще е такова, ако е отговорно към зачитане на възможността да е сговоряно друго, което обаче е действащото (в правилност явеното друго, незначителното-ни) изключително в параметрите, изобщо смислящи другостта като налична за общението, и го рамкира чрез понятността на казваното. Съ-общаваме разбираемото ни, така както разбираме случая му и се сговаряме не за сторвания, а за разбираемостта им в съ-общеност ни.*

Предходното имплицитно казва, че нямаме задължение да разбираме едно и също в общеното, доколкото диспозициите на разбиранията са точно ресурса на общението (не правилността, която е автоматизирана подаденост от случая и нормализирана вече от изказваемостта му). Така съ-общеността е не просто принадлежност на съжителството, а го кодифицира (смисли го).

Ключови думи: *общение, граматична правилност, обитаемост, смисъл*

COMMUNAL LIFE, THOUGHT IN THE MULTIPLICITY OF (ITS) BECOMING

Valeriy Parlikov
vparlikov@uni-plovdiv.bg

Abstract: *The normality of communication/communion is not the thing-said, but the procedure-ness of its becoming something (applicable to an inhabited world, it is pronounced as such by its self-emerging community). It seems that the norm of normality covers some essential flaw in meaningfulness, keeping it /still/ becoming – it does not examine the doing (from which the our actuality will spring), but orders the situationality that would be suitable for it, thus prohibiting the infinitude of the becoming and taking responsibility for the state of things as if they were our world. Thus, the correct doing will be such, if it takes into account and respects the possibility of an agreement on something else, the other, which, however, is the acting exclusively within the parameters that generally make sense of the otherness as available for communication, and frames it through the intelligibility of what is said. We communicate what we understand, as we understand its case and we agree not on actions, but on their intelligibility in our communication/communion.*

The preceding implicitly says that we have no obligation to understand the same thing in the communicated common, insofar as the dispositions of understandings are precisely the resource of communication/communion (not correctness, which is an automatically given by the case and already normalized by its pronouncement). Thus, communication/communion is not simply a belonging to coexistence, but codifies it (adds sense to it).

Keywords: *communion, grammatical correctness, habitability, meaning*

Увод

В конвенционалното ставане съгласуемостта е гарантирана от активността на самоидентификацията, която се стартира през подключването на другия в казването (като неотменима имплиция, екзистенциална интонация на казваното). С разпада на топосната нор-

мираност на общението (при нея казаността съдържа в мястото на опита на казванията тези изричания, които успешно са удържали смислеността на стоенето в заедност) остава (валидизираща съгласността) подчинеността на изричната формална норма на съжителството, която все по-малко предполага всеобщност в силогичната верига на употребеност ѝ, и сякаш да състоява като правила протокол на защита на интерес от съпричастие към случайни (сходими към семпла актуалност, неразбирана през универсалии на смислеността на съ-общаването и така значими за казване) за всеобщото (благо, като екзистер на всяка станалост), подозрително да са усвоени от нечие представителство индикационни за идентичността на смислящия (случимостта на заедността) интереси. Имат да се съ-общават нормалностите на заварените в общението, които ще се разполагат в диапазона не на всеобщото универсализирано, а на бивало-то в изричност (посочвано като сложеното от казването в съобщаването) и формално въведено като перформиращо (с предходила конвенционалността му съгласност, че нещото, веднъж за нещо бивало приложимо, ще се саморазлива вместо изобщо-правилност, основана на истинност, върху всяка явност на ставане, индикиращо някак-универсализиране на прецедент на действеност – като да е самоумаление на опита на казаността, постулирана от традиционното казвано в топоса на изговаряното значимо). Остава като възможно припознаването на анонимираната субективност в интензифицирани през повтарянето им декларации на съпричастия, които, обаче нямат задължителен (с модус на действителност им) характер – казаното не по необходимост е действие, такова ще е при интензитет на убедителност му, преодоляващ значимостта на до него иманото за разбираемо (друго в умълчаност му сторвано). Така ситуационността извиква нормалността като припознаване на конвенционалноносещ топос (тук – място на правилното, твърдяно такова по подразбиране на съпричастност-към-нещото на казването и разбирано като смислено изречимото) в наследеност ѝ като норматив на преживяването и действането, в сходимост към уподобима вече бивала опитност, при което рационалността е повикана в казването, за да се смисли изобщо съпричастие-към- (някаква универсалия на съсъществуването, която е така конструирана, ненамирана спонтанно в изговореното). Не се споделя интимизирания образ на света, а се конформира виталният до възможния за съжителство действащ (този, който по-

бира житейските правения, опразвайки неусвоимите му такива) образ на живот, на които ще съответства разбираемо положение на нещата като да са/е свят в статус му на такъв-обживяем. Екзистиращият афект на този процес е страданост, маркираща откъсване на ставащото от всичковъзможното и произвеждането му в понятно наличествуващото. Така афектно станалото не индикира наличието на субектност, която и ще познава себе си, за да разположи в съобщението претенцията си за норматив на ставащото, а разбиране на процеса на отделяне на някаква вероятна фактичност (от потока на тъй или иначе ставащото) като невалидна за явното-ни. С това общението е несъстоятелно ставащо по истина на казваното, доколкото не постулира изцялост на казваемото (и така обезсмисля съжителството, което предполага). Имаме в даденост ни паразитираща върху изобщо доверителността на биващото (ако екзистирано е такова), прикриваща нищожността на общението съгласност (че общението е друго, освен семпла довереност към конструкта на съ-общаване, който казва не повече от необходимостта от съпричастие, ако сме заставени към съвместеност). Цялото (ефектно) множество на заедността е фиктивност (симулирано в известеност ѝ), поради което живеенето в съ-общеност е направеност в истина му (като такава, в изкуственост станало-то, знаено такова че е). Съпричастието не определя общежитийността чрез свободно изявление на важностите (казваните като значими неща на/за/в заедността), а обяснява струпаността (формалният сбор на плътности, „тела“ на местата на казаността) като сякаш да я валидизира. Така разбирано рационалното е този наратив на казванията, които ще удържи актуалността на намереността ни в съживеене, ще го мотивира (така и разбере, в грозд на смисъла от заедността) понятно (за заключените в казаността). Доколкото е неокончателност (защото е перманетно разпадаща се при всичките пъти на намереността ѝ), съвместността е задължителност на казването, освободена от граматична правилност (като тук граматичното се мисли като неерозиращ баласт на изказването, изтласкан в незадължителност му от инсайтността на разбираността, провеждана витално в актуваното общение). Така ще може да се казва и имитирана заедност, и граматически правилна не-съгласуемост на изричаното, която ще е все-пак разбирана (някак, за точно тези, заварени в общението), и витална понятност на конструираността на изобщо-съгласността (върху която също ще се упражнява съ-обща-

ването), поради което и да не-е, ще е като станала заедност (без отношение към граматичната правилност, не-знаеща я съвсем). Рискувайки да не-е (само да е знаено, не и ставащо в убедителност му, актувано), съпричастието ще може да се казва всякак, стига да е възможно да се раз-казва (като формално следващо се множество на казвания, доколкото граматичната правилност предпоставя агентите на казване и оперативната им функционалност в действащото правене). Така наративността има действителност, която не е нужно да твърди, ако успява да я мотивира (да казва някак вариативността на ставащото като изключеност от имаността предвид в казваното-сега), постулирайки значимостта ѝ така разбирана, но и изглежда-съгласност, която не може да бъде напускана, защото е в съответност на (като някак) фактична намереност в случая на казаност. Актуалността така е пасивност на агента на ставане, и трансформирана в разбираемост (за биващите в езика на изричане) активност на казване му чрез рационализиращо разбиране – като конструиране на свят през способността на езика да удържи презентирането му, независимо от репрезантативността на казването (че то ще е прозрачно към някаква стихийна действителност нещоказване, която точно сега не ще да съ-общаваме никак)[1]. Изглежда да е пренебрежимо удвояването на ставащото (като полагане на смисленост върху стихийната виталност чрез завръщането ѝ в казването), доколкото вече за да става нещото, то не се отделя от всичковъзможното (нащърбявайки го в редуцираност до понятното), а се разбира единствено значението на имаността предвид, в отграниченост на всичко останало невалидно за наратива (но ставащо-в-познатост на тази му отложеност встрани на казаността). Известени сме (всяка изреченост маркира точно това като изобщо изречимото) за всичкоставащото, но с казването заявяваме какво е интересното (валидното за представителството на субектността на общежитието) за изговаряне, в мотив на намеренността от съ-общаване на неща. Така и не всички неща, които се казват са съ-общаемите, доколкото наративността предполага отпадане на някоя казаност (като незначителна, но иначе станала в съвместността – достъпна през друго раз-казване за/в друга актуваност на общението). В този алгоритъм на смисляне е казваема несъобщимостта, която, защото е фактологична за казваното (актуа-

[1] Вж. Умберто Еко за съотносимостта на знака (Еко, 1993, с. 102).

лизирана през някакъв му случай на изреченост), е и съгласуемост. Може и да се конструираме несъпричастващи в съгласност (точно такива-така-явни, ако сме като-такива заварвани от значимостта), доколкото нормата на ставане е в изричност рационално конституирана (механична) възможност да се легализира наратива през убедителността на казването (като убедителността ще е конвенционална, не по истина или логически въведима достоверност намирана относно казваемото норма на ставане на съпричастността към-).

Основен текст

Конвенционалността в разбиране ѝ да е раз-казване на несъобщаемото, финализирано с констатиране на ставането на конвенцията (ефектирано в констатирането ѝ каква в изрична уточненост е), има магнетизма си към казванията (конституирането на наратива) по силата на убедителността на страданието от завареността в общение, което презумпцията за съпричастие пренася като присъстващо в изричаното сякаш да е инерция на съ-общаваното (макар и актуалността на пострадването да е заличена със знаенето на симулираността на доверителността на събранието, убеждаващо ни в достоверността на конвенционирането – като казала неистинността си и с това сякаш в-истинена) понятност на ставащото. Така страданието е смислимо като да е носталгираност на действеността на изцялостта, през която вечнее казващият нещото (защото това е изчерпващото нещо, удържащо заедността), но в симулираността на съпричастието пострадалостта е просто ефектност на самотъждественето и не му приписва необходимост. Самотъждествеността е претърпявана като подавана в констелацията на казващите идентичност, при което се отнема активността на субектността да за-явява решенията си относно съгласуемостта на съобщаваното и в качеството на субект на общението се произвежда в институционализираната му от носталгията по съ-общимостта нормалност, която така е и собствено самосубектна си, активна спрямо себе си, не към някаква съотнесеност на казаността към топос (защото е вече намерена като „фактичното на актуалното“ действеност на съгласността). Оттам и инертността на конвенционалността се преодолява в-нея си, чрез въвеждането на нормирана процедура, която ще я казва „конвенционалност“, едва при констатирането на наличието на всички компоненти на структурата ѝ (като модус на статистифициране на станалостта ѝ, отвлеченост в имагинерността на число-

вите стойности, през които се заповядва обитаемостта на света за всеки модус на светеенето), включваща нееднородност на съ-общаемостта и гарантираща правилността като процес, без оглеждането на резултатността ѝ в предхождаща общението опитност на казванията (в ареал на правилното казано спрямо смислеността на стоенето в заедност, афиширано от граматичното правилност). Точно процедурата е въвеждана и удържана като съгласима, не заедността (за произволно сътрудничество към нещоказваното през което и се сторва действително ставащото), при което съпричастието е произволимо и непредположено от протокола ѝ на състояване (той твърди като да е гарантирано право възможността за казване, а процедурата му – система на правилности в привилегия на практикуването им от в доброволност приобщили се към казването). При това доброволността се гарантира от възможността за оставане в общението, при наличие на алтернативи му в други смислови множества на казванията – така никой не е семпло заварван от смислеността, решава я и имплицитно от етичния код на общението се счита решил я от-себе-си, ако е намиран в процедурността на конвенция (където ще поняти и разбира нея ѝ).

Процедурността на общението (като протокол на изискване на съгласност на намираните в него) съдържа предпоставки за функционирането на някаква съобщителна (квазикомуникационна) тъждественост, основаваща се на актуално ставащото в казаността. Доколкото е само-актуалност, тя представя до констатирането ѝ (тук разбирано като „питане за себе си“) манифестация на (привидна) съгласуваност, при което като да няма биографичността на топоса и, доколкото е семпло употребен език, не е предпоставяна от валидизиращи я структури, и така провокира съгласимостта като решавана-сега, постигана в равнопоставено сътрудничество от съ-общаващите се.[2] Актуалността предполага включеност, всяка неизказаност в общението е пренебрежима (защото не може да бъде отчитано присъстващото някак в казаността като за-яве-

[2] Срв. „...Демократическото гражданство – в смисъла на citizenship – установява сравнително абстрактна, във всеки случай юридически опосредствана солидарност сред чужди един на друг хора; и тази, възникваща само заедно с националната държава форма на социална интеграция, се осъществява във вида на комуникационна връзка, вмесваща се в процеса на политическа социализация. /…/ Гражданската нация – в отличие от етническата нация – обединява не от по-рано даден субстрат, а чрез интерсубективно разделяемия контекст на възможното взаиморазбиране.“ (Хабермас, 2001)

ното пред всички, докато през сходимостта на изказваното не е систематизиран етичния код на общението), но казаността може да е конклудентно делегирана (ако не е апелирано казаното, то казва общото като изговорено хорово и затова безусловно сходило се) чрез индикиране на някак пребиваване в публичното. Така на присъствеността се подава „телесност“, като тялото е уплътненост на понятното и предоставено на всички (афектно – тяло във взаймодействие, където съпротивяването, нещото-ми срещу/от другото-ми, ще го състоява някакво). Публичността е изрична характеризираност на способните да казват нещо в режим на всевалидност му, те са и така допусканите в общението, доколкото такова намираме единствено за съ-общаващите точно способното да бъде общо, при изрична безсубординираност на съдържимите му нехомогенни си казвания. Така, намереното в съобщената тъждественост е не изначално лишено от топос, а той е като рационално снеман, за да се оголи актуалността и се твърди едва при преодоляването му като аргументация на съпричастието (то е ирелевантно към- и се дезинтересира от- в несъотнесеност с традицията на до него-си казвания – сингуларията на конвенцията на нещоказването). Изглежда (защото е самопостигаща се), в потвърждение на вече изложеното по-горе, актуализацията да не смисля изобщо нищо като значимо извън себе си, което не означава, че не го знае (дори и само за да го пренебрегва), а публичността е степенувана (насложена върху себе си) рационалност. Така всяка актуваност е по-страданост (така преживявана) на всеставащото и го вмества в свойното си като нямането предвид за разбираемото (от конвенцията, в която понятим). За постигането си, обаче, актуалността следва да е нормативно допустима в общението (като правилност, съотносима към нормата на нормалност на казваемото) и, доколкото не може да е такава в консенсус на съ-общаващите се в случая ѝ, е необходимо да е някак изначално конституирана – така би било за всеки случай на съобщаване, за който осъзнато се отказваме да приложим някакъв предхождащ го (непроизтекал от динамиката на това-общение, в което заварвани са казващите) инструмент на рационализация. Т.е. изглежда доконвенционалното да е семпло въздържане от конвенционализиране, при условие, че знаем, че правим точно това (с което и го симулираме такова, така в нарочност произведено) и е процес в обратност на конвенциона-

лизирането (докато то помни неспособността си да акумулира в правилност им всички случаи на ставане на нещата като да са обитаем свят ни). В този аналитичен коридор и двата режима на съобщаване следва да са неизчерпващи ставащото от-себе-си витално всеставащо (което ги оставя все-пак в рационалността като повиканост и несвършимост им).

Общението конкретизира общежитийността, но с това и я рамкира (по-страдва), при което предполага множество фонови ѝ случвания, с неопределима възможност за влияние върху съгласуемостта на казванията в конкретната събраност на изказвания. Така, всяко общение е някак в разположеност към състояващи са като съзнание за съприсъствия импликации на всеобщност (която ги дерационализира, доколкото пределът на мощта им е във всеобщата погиналост на света, определим като кодиран от смислящо заедността разбиране на ставащото за-всички едно). Апелацията за нарушение на съ-общимостта е симптоматика за ерозиране на изцялостта в рационализацията (някаква непостигнатост на света) и се кодира от формална норма на правилност (граматизира казваемото), която е признаване на включеност (предпоставена безуниверсалност) на ставащото като само валидното за общежитието на казващите. В този аналитичен коридор никоя нормативност не може да претендира да е всевалидна, доколкото изисква изрична конвенционалност (ценз на включимост в-, дори това да е само „комуникационна компетентност“ – знаене на езика и приемане довереността на прилагането му в ситуация на казване, при което инструмента на интерпретация-му се екстраполира върху значимостта на изричаното за всички, схождащи към общение-то). Повлиянността на валидизираното в общението от неиндикираното в него случимо ще остава дорационална до осветяването ѝ от внимание, повдигане на значимостта ѝ за съ-общаващите, размивайки граничността на норматива на правилност в-. Изглежда нормативността да конвенционализира не за друго (интересно ѝ), а за координирането относно представителността (на интереса от съпричастие) на едното спрямо другото му общежитие, при рационализация на неизцялостта им (всяко е отчасти-всеставане на човешкостта) и намереност на актуалното в повлияност им. Конвенционалността осигурява легитимност на публикуваното в общението, като такова, имащо във възможността си споделяемост на невключената

в значимостта на съ-общаването присъственост (на така влияещото ѝ, извънмерно казано). Присъстващото е такова в неявност му, неразкривано до явяването на чуждост (максимална му другост), която да му е (в)носител, макар и другият да е предизвестено намиран в казването като екзистенциална му интонация, защото е повиканост от друг-на-себе-си на правилност, към която общението не се тъждествии спонтанно в актуалното си ставане (правимото между съ-общаващите се в съпричастие им към-). Така всяка конвенционалност е дихотомна явеност и казванията в нея не могат да бъдат изцяло разбирани в полето на понятност, провокирано за интерпретационен инструментариум от езиковата употреба в конкретната общежитийност. Но за да бъде приключвана изречимостта (в хомогенност на съгласието към-), за нуждите на настоящото изложение въвеждаме казваемостта като вече съобразеност с другото на отграничимото в смислеността (от съжителството), на което присъствеността ще е оператор. Изглежда, присъствеността (на традицията на казванията в мотив им на ставане) ще да е като глас отвътре на казваното, някаква имплицитна изреченост, съпътстваща инвенцията на казваемото в съгласуемост (за конкретната общежитийност). Имплиция, имана на разположение и неотчитана до повиканост ѝ в множеството на значимости, дефиниращи легитимността на казваното. Така се гарантира преодоляването на напрегнатостта в дихотомията на събранията (дефиниращи отделността на общежитията) в съ-общеността на обитаемото като да е свят на светуване (за всеки съгласяващ се). Като да са все-пак придошли в рационалното като вече сходими (имали наличието си предвид преди него, в предвареност му), в нарочност държани разделно от смислеността идентификации на съпричастия към-(неща универсализиращи казваемостта, като да е отводима в безразличност конвенционалността на света). Така конвенционалното има тенденция да изпозагубва съдържателността си и да проиграва сторването в произволни констатации, изхождащи единствено от правилността на последованието (на ставане му). То казва какво да е, разбирано в приблизителност на понятността му, но валидно, ако е в правилото му на ставане попадналост. Механизира се влиятелността, тя е актуващото нещо на конвенционалното, не правилността (защото тя е неотменим ѝ стастифициран атрибут, за да е ставаща), като се играе нормата на станалост (нещото е провиждано ставащо

и е такова, ако като такова сработва в съ-общаването, което точно е и предположило, явявайки присъствеността). Автоматичността на протоколите на ставане е „нормализирща“ го намеса, поради което е и изобщо допускана универсализация (тя е разбираемото на понятното, не конкретно ставащото като от себе си станало). В окончателната си констатация конвенционализирането твърди някакво положение на нещата като единственост на света (обитаемост му в натура ѝ), така, като да е контекстуална еднаквост на всяка действена правилност (тя е точно такава, защото е придошла от разбиране на едно и също ни като явно – такова допуснато да е налично-ни). Протоколността на конвенционалното го прави валидно за мен, ако в еднаква степен с всички съ-общаеми съм можел да участвам в диференциацията на света, който нормализира, иначе съм претърпяващ властността на казването на самопроизведеното като станалото (такова в заставеност от друг/чужд-ми) в доврителност му (тя е угнетяващо произволението на изключимото казано симулирана в конвенционалното). Горното означава, че имам интерес (поне този е детерминиран от конвенционалността) да настоявам допускането ми до-(играта на смисленост), което и ще ме оставя в заварилата/намерилата ме съ-общеност.

Приближеността до тавтологичност на понятността му (той ще е за общението това, което е опонятимо точно за съ-общаващите се) на смисловия агент – някак виждан в отграниченост му като „екзистенциална интонация“ на казването и (в другостта) като „присъственост“ на намерил смисъл от заедността – маркира единствено рационалистичния им произход и подава формализацията им до структура от признаваеми „права на интерес“. Оттам и блуждаенето на етичния код на общението (гарантиращ съпричастието) в изобщо-другостта, до самоидентификацията на другия като намиран в казването (там и усвояван, съ-общен). Остава да кажем, че безпонятността не е в достатъчност да санкционира нарушаването на признаваемостта им по презумпцията на констелиране на съдържания (интереси, манифестирани като нечии) в конвенцията, а разбираемостта не ги предполага – те са изрично постулирани в изреченост им за конвенционираното общение (и го формализират, опаковат като него-си). При това конвенционализираното съдържа съгласимите казвания и организира съ-общаващите през себе си. Те се при-общават (към вече въведеното като правилно,

което с казването на нещо допускат за себе си, като собственото им нещо на изреченост).

Изглежда кое да е общение да цели не повече от интеграция на специфичните за него казвания към рационалността, която би повдигнала присъствеността на друг(ите събрания) в собствена му идентичност, трансформирайки дорационалността на човешкото ято в съзнавано правене в правилност им на емпирирани случвания съобразно свят на обитание. Рационализацията идентифицира съобщаваното като от-някой сторваност в напрегнатост на не-съобщаемото, схождайки езиковите конструкции към универсалност им (с което ги присъединява към-). Процесът на идентификация е по същество ревизия точно на универсалността и я легитимира през припознаване като своя. Общението така е отнемане на субектноносещите характеристики на изричането, като компенсирано от възможността на съжителството (като осъвместен субект на казваемостта), то е допуснатост в параметрите на припознаването на универсализацията и ще се снема всеки път, когато влиятелността на присъствието се дерационализира (не се аргументира властовия натиск нещото да става някакво-то налично в съвместеност-ни). Подчертавам, че в това ми разбиране, функцията на универсалността не произтича като резултат на привилегировано общение и гарантирането ѝ е резултантно на вероятността да бъде снемана, непотвърждавана в общимата актуалност (което и демаскира условността на доверителността към смисъла на съжителството). Изглежда всяка съгласуваност е мимикрия на смислеността, твърде публикуваност ѝ, поради което и само фантомна манифестация на нещото-станалост. Универсалността има да удържи условността на съгласуемостта, да я потвърди достъпна за обживяване, не да я състои като по истина (ни). Съгласуваността на ставащото е точно неговата фантасмагоричност, но, доколкото е единственото съгласуемо ни (действително, задействало съвместността), към нея съ-причастим. Съгласността, в ранга ѝ на универсалност на ставащото, е единственият ни модус на съ-живеене (с тенденция да е завинаги) – другият възможен схожда към мъртвене и ерозира заедността (тя е съ-живеене по презумпция от понятността ѝ). При това заключение процедурността на изобщо смислеността (тя не е самопородена и абстрактна, не абсолютизира от-себе-си) не се оспорва, разбирайки с това, че универсалията конвенционализира.

Привидността на съгласуването играе доверителността на смислеността и заличава различието между зрелищното (честваното в заедност ставащо) и признавано като ежедневно (в този алгоритъм виталността е неставаща). Има още да се каже, че общението-зрелище запазва функционалността си единствено, ако целево удържа да е точно-това.

Заключение

Нормата на правилност създава проекти на непроизволима идентичност, която ще е легитимно упражняваща правилността, като при това рационализира поведенията, допускайки, че са експликация на някакво смислово ядро на размишление, което и ще съдържа намеренността на друг. Този постулиращ механизъм на нормалността обаче гравитира като към безусловност на разчета на ситуационните атрибути, казва случая на ставане, откъдето и преразпределя констелираността на съ-общаващите (през тях може и да ги манипулира[3], което премълчава като закономерно да става). Имането от правилността на набор от легитимни ѝ ситуации свежда ставащото към перформативно допустимите[4] (ако изобщо има „понятно“) другите са несмислими, но някак такива през съгласимост. Изглежда нормата на нормалност покрива някаква съществена продъненост на смислеността, удържайки я все още ставаща – не хипотезира поведението (правенето), а нарежда ситуационността, която би му била пригодна и така забранява неокончателността на става-

[3] Вж. У. Еко за обстоятелствата „...И ако именно обстоятелствата насочват към определяне на подкодовете, в чиято светлина се избират възможните интерпретации на посланията, трябва да се запитаме дали, вместо да изменяме посланията или да контролираме продукцията им, можем да изменяме тяхното съдържание, действайки върху обстоятелствата, при които те ще бъдат получавани. Това е един революционен аспект на семиотичната дейност, и в една епоха, в която масовите комуникации представляват проява на една „власт“, която осъществява социален контрол над посланията, може би все още е възможно да се променят интерпретациите на адресата, като се променят обстоятелствата на приемане на посланията. В други наши трудове нарекохме този подход СЕМИОЛОГИЧНА GUERRILLA. В противовес на стратегията на кодирането (да се правят редундантни посланията, за да се осигури еднозначната им интерпретация според безспорни кодове) той дава възможност за една тактика на декодиране, при която посланието като израз не се променя, но адресатът преоткрива свободата си да реагира различно.“ (Еко, 1993, с. 178).

[4] Вж. Остин за ситуирането на перформатива (Остин, 1996, с. 24 – 25)

щото и поема отговорност за положението на нещата като да са света ни. Предходното институционализира общението до конвенционалност, подавайки му в задължителност изобщо правилност, регулираща случимостта. Нормалното така е не нещото, а процедурността на ставането му нещо (сложимо към обитаем свят, като такова ще е за самовъзникналата му съобщност). Така правилното правене ще е такова, ако е отговорно към зачитане на възможността да е сговоряно друго, което обаче е действащото (в правилност явеното) изключително в параметрите, изобщо смислящи другостта като налична за общението, и го рамкира чрез понятността на казваното. Съ-общаваме разбираемото ни, така както разбираме случая му и се сговаряме не за поведения (сторвания), а за разбираемостта им в съ-общеност ни. Предходното имплицитно казва, че нямаме задължение да разбираме едно и също в общеното, доколкото диспозициите на разбиранията са точно ресурса на общението (не правилността, която е автоматизирана подаденост от случая и нормализирана вече от изказваемостта му) и акта на (само)тъждествене (с нещото на някой-си от казалите се неща). Така изглежда всяка специфична разбраност е от нормалността изходяща и към нея повикаността в случай ѝ на ставане. Там (в полосата на понятност) ще е намирана смислеността от съжителството от което и се извежда властовия аспект на общението – то заставя към смисленост (себе си да е, протоколира съгласимостта като разбрана скандалност), иначе не е общение, поради което е и перманентно съобразено с нещо като отвън му (което, обаче, то ще да произведе от себе си по-знавайки го). Така съ-общеността е не просто принадлежност на съжителството, а го кодифицира (смисли го) и, доколкото е въвеждана по съгласност ни презентираност (направена да симулира действащо представеност му), е конфронтираща се с неизчерпаемостта на присъствеността – антирационалност е, доколкото не можем да идентифицираме всички (не-съобщими) съприсъствия, от които общението е в повлияност и които като да легитимира с правилността си. Остава да кажем, че съ-общеното винаги ще тавтологизира витално ставащото (ако може да го смисли) и правилността ще попада в и иначе така ставащото, но има ресурса да разбира (рационализирайки нещо) в отчленена бройност на времеенето (ни/му), за което време се съ-общава всяко от изказванията на нещото.

Литература

1. Еко, У. (1993). *Трактат по обща семиотика.* Издателство Наука и изкуство. София. ISBN 954-02-0084-9. (Eko, U. (1993). *Traktat po obshta semiotika.* Isdatelstvo Nauka I izkustvo. Sofia. ISBN 954-02-0084-9.)
2. Остин, Дж. (1996). *Как с думи се вършат неща. Лекции, посветени на Уилям Джеймс, прочетени в Харвардския университет през 1955 г.* ИК „Критика и Хуманизъм“. София. 1996. (Ostin, Dj. (1996). *Kak s dumi se varshat neshta. Lekciy, posveteni na Uiliam Djeymz v Harvardskia universitet prez 1995 g.*. IK „Kritika I Humanizam“. Sofia. 1996.)
3. Хабермас, Ю. (2001). „ВОВЛЕЧЕНИЕ ДРУГОГО. Очерки политической теории.“. Видим на: https://litresp.ru/chitat/ru/%D0%A5/habermas-yurgen/vovlechenie-drugogo-ocherki-politicheskoj-teorii (видян на 05.02.2026) (Habermas, J. „DIE EINBEZIEHUNG DES ANDEREN. Studien zur politischen theorie“. available at: https://litresp.ru/chitat/ru/%D0%A5/habermas-yurgen/vovlechenie-drugogo-ocherki-politicheskoj-teorii (accessed 05.02.2026)